

mig for den Betragtning, at man tog noget for haardt paa denne Sag sidste Foraar, naar man saa resolut spærrede de tre Veje, Direktionen havde anbefalet at vælge imellem, og som Ministeren ogsaa bad det høje Ting at vælge imellem, enten at skaffe Penge ved at sælge „Karens Minde“ eller give Anstalten Lov til at optage Prioriteter i Bygningen eller at forhøje Bidraget. Jeg forstaaer meget godt, at man ikke vilde give Tilladelse til at sælge „Karens Minde“, der er jeg af samme Opfattelse som det ærede Medlem for Hillerød (Dinnesen) det vilde være en uheldig Ordning — og ligeledes forstaaer jeg godt, at man ikke gerne vilde gaa med til at lade Anstalten optage Prioriteter i Ejendommen — det vilde vist ogsaa være uheldigt — men derimod kan jeg ikke forstaa, at man ikke vilde gaa med til at forhøje Statsbidraget, Statslaanet noget. Det forekommer mig, at selv om der havde været Fare for direkte Tab for Statskassen, for, at det var noget, Statskassen skulde betale, var man nødt til at gøre det alligevel i dette Tilfælde, men man maatte da saa meget mere gøre det her, hvor der ikke er Tale om noget Tab for Staten, men hvor der er Tale om, at en Anstalt laaner Penge paa de sædvanlige, ikke særlig billige Vilkaar, og hvor der altsaa ikke er Tale om, at Staten skulde kunne lide noget Tab.

Da jeg faktisk tiltraadte Kultusministeriet i Juni Maaned i Fjor, var Situationen jo den, at naar jeg ikke vilde foranledige Rigsdagen sammenkaldt for den Sags Skyld, var jeg henvist til et af de to, enten at bruge ubevilgede Penge eller at standse Arbejdet, fordi de bevilgede Penge vare brugte. Jeg vilde vist i ethvert Tilfælde have valgt at standse Arbejdet, men jeg fik overhovedet ikke noget Valg, for Direktionen forlangte bestemt, at Arbejdet blev standset, og at der ikke blev brugt ubevilgede Penge. Det laa Direktionen i høj Grad paa Sinde ikke at krænke Bevilgningensmyndighedens Ret og derfor bad den mig gaa den Vej ikke at bruge Penge, som ikke vare bevilgede. Den vilde hellere, end at gaa den Vej, lide det Tab, som vilde følge af Arbejdsstandsningen. Jeg har ganske vist undertiden faaet Indtrykket af, at det var Meningen, at jeg dog ikke skulde have standset Arbejdet, men ladet det fortsætte. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at det alligevel ikke har været de Herrers Mening. Naar man nu ogsaa har blandet mit Navn ind i denne Sag og talt om min Administration i den Anledning, har jeg lyttet meget nøje efter for at faa

at vide, hvad det er, jeg har gjort forkert eller forsømt, og saa har jeg ikke — naar jeg ser bort fra nogle enkelte almindelige Talemaader, som intet betyde — kunnet finde andet end det, som blev gjort gældende, jeg tror, af den ærede Ordfører for Finansloven, at jeg skulde have sørget for, at Sagen sidste Sommer var bleven fuldstændig nøjagtigt oplyst. Men da jeg jo har oplyst Sagen derved, at jeg lod den underkaste en ny Prøvelse i Juli Maaned i Fjor, efter at jeg var bleven gjort bekendt med Sagens Stilling, og det var blevet oplyst, at de 150,000 Kr. slog ikke til, men at der vilde blive Tale om 170,000 Kr.s Overskridelse, vil jeg antage, at den ærede Ordførers Mening var, at jeg ikke skulde lade mig nøje med at oplyse Sagen ved det Personel, som vi allerede havde, men skulde have sørget for at faa en anden Arkitekt, som kunde have givet en selvstændig Indberetning om denne Sag. Men næst at bemærke, at det jo ikke er saa rart at anskaffe Arkitekter til besværlige og vanskelige Arbejder, naar man ikke har noget at betale dem med, er jo dertil at sige, at hvad kunde det hjælpe, om Sagen var oplyst i Juli i Stedet for i Oktober, naar der dog ikke kunde bevilges og bruges en Øre alligevel før i Slutningen af Oktober. Hvad Glæde havde man saa af, at Sagen var oplyst et Par Maaneder i Forvejen? Jeg gik ud fra, at havde vi ventet saa længe, kunde vi ogsaa vente den halve Snes Dage, efter at Finansudvalget var samlet, for at faa det med paa Raad, og at den Gevinst, der var ved at faa Sagen fremmet en halv Snes Dage i Forvejen, paa ingen Maade kunde sammenlignes med det, at Finansudvalget blev taget paa Raad ogsaa med Hensyn til Valget af en ny Arkitekt, som man havde fuldt ud Tillid til, hvis Indberetning de i et og alt kunde stole paa. Og jeg tror ikke, at jeg i den Henseende har taget fejl. Jeg tror, det var godt, at de selv vare med ved Valget af Arkitekten, og at de selv ved Selvsyn kom til at se paa denne Sag, saaledes som det skete ved Udsendinge fra Finansudvalget. En anden Sag var det naturligvis, hvis det forholdt sig saaledes, som det er blevet sagt, at den Oplysning, jeg havde sendt, gik ganske vist ud paa 170,000 Kr., men da Finansudvalget saa fik Sagen i sin Haand, og der kom en ny Indberetning, viste det sig, at det var flere Hundrede Tusinde Kroner udover dette. Saaledes er det blevet refereret, ikke her i Tinget, men i Bladene. Hvis det var sandt, var det en anden Sag, men det er jo slet ikke sandt,